

Lilian Anneloes
11 september 2017
Kinke Kooi
Rein Jelle Terpstra
Hille Engelsma

THE WOMAN AS A KITCHENTABLE

[ONDERZOEKSVERSLAG IN DAGBOEKFORMAT]

Ik zit in de knoop. Dit is de eerste keer dat ik al kritiek krijg op een werk vóórdat het werk überhaupt gemaakt is. Begrijp me niet verkeerd, al vanaf het eerste jaar van de academie heb ik geroepen dat ik wel die kunstenaar wilde zijn die zó veel stampij veroorzaakte dat ze wellicht wel eens opgepakt zou kunnen worden. Niet dat ik de afgelopen jaren in de verste verte die kunstenaar ben geweest, maar ik heb nooit mijn neus opgetrokken voor een goede portie controversie (in mijn eigen én andermans werk). Waarom voel ik me dan nu zo ongemakkelijk bij het feit dat er een goed aantal mensen zijn die het niet met me eens zijn (of misschien eerder: de essentie van het werk volledig verkeerd interpreteren)? Waar is dat stoere wijf uit jaar 1, die ondanks alles toch stevig in haar schoenen bleef staan? En waarom voelt een aanval op het concept vrijwel meteen als een aanval op mijn persoon?

In mijn derde jaar (dat is vorig jaar), ben ik begonnen me te verdiepen in feminisme/ equalisme, gender, sekse en genderissues (wat is man, wat is vrouw, zit daar iets tussen in, en maakt dat eigenlijk wel een fuck uit), seksualiteit, seks, misogynie, misandrie en de problematiek die komt met het modern feminisme. Deze interesse kwam voort uit een tekst die ik de zomervakantie voor aanvang van het nieuwe schooljaar schreef, waarin ik me duidelijk uitsprak aan de ergernis en moeite die kwam met het feit dat ik, kortaf gezegd, een kut, en dus geen piemel had. Mijn belangstelling voor bovenstaande thema's uitte zich in een essay van 15.911 woorden en 32 pagina's getiteld "Waarom het woord feminisme word uitgekotst en waarom dit niet bevorderend is voor onze integriteit: een onderzoek", waarin ik diep inging op 5 hoofdredenen tot 'uitkotsen' en het herdefiniëren van het woord feminisme voor mijzelf. Een onderzoek geschreven vanuit oprechte interesse van mijzelf, zonder dat hier opdrachtgevers of docenten van buitenaf invloed op hadden, wat me de vrijheid gaf zo ver

en zo diep te gaan als ik zelf wilde. Wat, uiteindelijk een zeer waardevolle invloed heeft gehad op zowel mijn persoonlijke leerproces als het maakproces. Het gaf me richting, duidelijkheid en motivatie om bezig te gaan met dat wat ik belangrijk vond, en heb dit, ook in de zomervakantie, niet losgelaten. Beter zelfs: ik ben blijven lezen, kijken, luisteren en schrijven. En ik ben zelfs van mening dat ik het geschreven onderzoek uit jaar 3 wellicht op sommige stukken zou kunnen corrigeren of aanpassen, omdat ik hier inmiddels al meer informatie over verkregen heb, of erachter ben gekomen dat sommige statements wellicht toch niet volledig kloppen, en een lichte aanscherping zouden kunnen gebruiken.

En nu terug naar *The Woman as a Kitchentable*: na een jaar lang gezocht te hebben naar een format waarin ik mijn femi- / equalistische ei kwijt kon (prostituties tekenen, films maken over vrouwelijk trauma, een serie tekeningen over de vrouw op het internet waarbij o.a. zeer expliciete beelden zaten van pornografische situaties), heb ik de hele zomer verder gezocht. Niet dat ik zo zeer veel gemaakt heb. Totaal niet, eigenlijk. Het was eerder een soort 'mentaal wroeten'. Zo dacht ik een tijdje dat ik misschien vrouwelijk naakt wilde tekenen. Nog specifieker: een naakt van mezelf. Maar wat wilde ik daar nou weer mee? Of een soort vage VPRO-documentaire maken, waarin ik een zakelijk gesprek of interview aanga met alle mannen waarmee ik ooit seksueel contact heb gehad: dat zijn er 6. Maar dat zou betekenen dat ik ook met mijn verkrachter in gesprek moest gaan. En ik weet niet of ik dat wel aan kan. Dat is zo'n idee, die ik nog steeds niet heb losgelaten, maar waarschijnlijk ook niet ga uitvoeren. Of dan het idee om een serie te maken van vrouwen die doen alsof ze dingen zijn die ze niet zijn. Zoals een boom. Of een deurpost. Maar ik wist ook niet zo goed waar dat nou eigenlijk goed voor was. Alhoewel de laatste twee me wel ontzettend intrigeerden.

Ik zat op Ameland, rond 12 uur 's avonds, met een kop muntthee en een sigaret op het terras van een of ander barretje. Een plek waar ik nooit uit mezelf was heengegaan, als het niet was voor het feit dat Jedidja de hele zomer op Ameland aan het werk was geweest, en een avondje blijven slapen de enige manier was om nog iets leuks te doen deze zomer. Daarnaast heb ik soms het idee dat de enige persoon die nog iets nuttigs of bruikbaar uitkraamt in mijn vriendengroep Jedidja is. Dus ik had haar ook een soort van nodig, denk ik. Maar goed: sigaret. Thee. Jedidja. Ameland. We hadden het over een hele boel dingen, zoals families die liegen en mannen die weggaan en relaties die stukgaan, maar ook over het feit dat we dus zouden afstuderen. Volgend jaar. Wat nu dus dit jaar is. En dat ik géén idee had waar ik in

godnaam mee zou moeten afstuderen. Dat ik zou willen dat ik ook gewoon een fotograaf was. Dat ik zou weten: ik ga afstuderen met een foto. Maar in plaats daarvan ben ik all over the place en heb ik geen idee welke van de twintighonderd (het zijn er maar 3, eigenlijk) media het zal worden. En toen hadden we het over mijn thema's. En over vrouwen en mannen, en onbegrip en frustratie. En toen zei ik ineens iets. Iets met een vrouw als keukentafel, of zoiets. Ik had er meteen een hele sterke associatie bij. En ik kon het daarna eigenlijk ook niet meer loslaten.

Het is niet de eerste keer dat ik in vrouwen meubilair herken. Ik was wel eens eerder op feestjes toen ik hooguit zestien was, ergens in een dorpje 20 minuten van Groningen, waar jongens die het hardst schreeuwden gelijk hadden en het stoerst waren, en meisjes die het stilst in de hoek van de kamer bleven zitten het mooist. Ik herinner me hoe vriendinnetjes als accessoire stil naast vriendlief bleven zitten, terwijl hij in een brullende discussie was over voetbal, of school, of of ze nou wel of niet een pizza gingen bestellen. En ze mengde nooit, en ze sprak nooit, maar als er een grapje werd gemaakt dan lachte ze. Even. En dan keek ze weer blanco voor zich uit of richtte ze zich weer stilletjes naar het andere meubilair. Het is niet dat ze geen mening had. Of dat ze nooit eens gek wilde doen. Want als ze alleen was met de meisjes, stond ze dansend met de stofzuiger in de woonkamer. Het is gewoon dat ze voor zichzelf de keuze had gemaakt dat het makkelijker was om stil en mooi te zijn dan luid en sterk.

Dat was een rigoureuze uitspraak. Aldus een medestudent (ook vierdejaars) over bovenstaand statement. Ik mocht meisjes geen meubilair noemen. En ik moest vraagtekens zetten bij mezelf. De vrouw neerzetten als keukentafel met hierom heen een groep feestvierende Vindicater-achtige, bier drinkende, chipsvretende, sigaretten rokende, blanke hetero's in een stinkhuis zou misandrisch zijn. Volgens hem moest ik eens ophouden met telkens 'mijn' problemen presenteren als 'ook andermans problemen'. Want uiteindelijk was het toch allemaal 'mijn probleem'. Ik moest ophouden met center-of-the-world-art maken, gezien al mijn werk over mezelf zou gaan. En ik moest de kijker meer armslag geven. Subtieler zijn. En dat mijn 'skill' ontzettend waardevol was. Maar heel kortom: mijn concepten dus niet. En dat hij absoluut geen model wilde staan voor een dergelijk werk. "Ik wil liever niet worden neergezet als vrouwenhater", met een ondertoon die impliceerde dat het werk bedoeld was om alle mannen kut over zichzelf te laten voelen. Dat het werk bedoeld

was als misandrisch statement verpakt in een mysogonistische facade. Volledig missend dat dit werk slechts een karikatuur is van de daadwerkelijke realiteit, en dat zijn reactie op het werk barstte van niet alleen hypocrisie, maar blijkbaar ook onwetendheid.

Ik schrok een beetje van deze (eerste) reactie op mijn concept, want ik had oprecht verwacht dat het werk, als uitvergroting, begrepen zou worden. In plaats daarvan kreeg ik een mix van frustratie en onbegrip en verwijten naar mijn hoofd geslingerd. Dat 'mijn probleem met mannen niet iedereen's probleem met mannen is'. Niet wetend dat ik totaal geen probleem heb met mannen. Sterker nog. De meeste mannen zijn niet gewelddadig of luid of woest of onredelijk, maar veel mannen zijn bang om hun mond open te trekken, zijn bang om vrouwen te ondersteunen en zijn vooral bang een eventuele confrontatie met andere mannen aan te gaan. Seksisme is geen mannenprobleem. Het is geen bewust proces: het is een maatschappelijk/sociaal probleem welke als een soort malware in je hoofd kruipt en vervolgens de hele tijd op de achtergrond zijn werk doet, terwijl je er zelf niets van door hebt. Een virus gevoerd door seksistische media, gewoonten, religie en overheid. Again: seksisme is geen mannenprobleem. Maar laten we het er allemaal even over eens zijn dat mannen en vrouwen hierdoor wél in een totaal verschillende wereld van elkaar leven. Leg de levens van een blanke, hetero cis-man maar eens naast die van een donkere, lesbische transvrouw.

Seksisme is zo diepgeworteld in onze maatschappij dat wanneer een vrouw besluit haar mond open te trekken en voor zichzelf op te komen, het niet wordt gezien als voor haarzelf opkomen, maar als 'playing the victim card'. En dit is onderdeel van dat wat mij wellicht het meest frustrerende aan het verschil aan reacties op dit concept tussen man en vrouw. Van vrouwen kreeg ik bovenal te horen het werk gewoon te maken: en dat ze er begrip voor hadden. Van mannen daarentegen kreeg ik een soort afgunst, en veel adviezen tot het aanpassen van mijn werk omdat het wel eens misandrisch kon zijn. Een geschokte reactie van meerdere jongemannen op mijn keukentafelwerk, welke ik nog nooit eerder had gezien wanneer een vrouw vertelde over het lastiggevalen worden op straat, seksuele intimidatie, ongewenste aanrakingen of zelfs verkrachting. Nee, wanneer we het hebben over laatstgenoemde, is de eerstgenoemde reactie van deze alinea wellicht eerder van toepassing. En dat terwijl het keukentafelwerk slechts een karikatuur is van de manier waarop vrouwen tot vandaag de dag nog steeds worden neergezet en behandeld in zowel media als maatschappij als religie als relatie, en noem maar op. De hypocrisie van deze reactie wekt een

sterke allergische reactie bij me op. Een werk met een vrouw als keukentafel mag absoluut niet gemaakt worden. Maar het feit dat ik elke keer wanneer ik over mijn verkrachting vertel van andere vrouwen te horen krijg dat ik niet de enige ben is blijkbaar a-okay.

Het voelt een beetje zoals dat ene dingetje wat je ouders vroeger altijd zeiden tijdens het eten wanneer je vertelde over mensen die gepest werden op school (wellicht was je dat zelf): “maak je geen zorgen liefje, de pester pest alleen maar uit angst om zelf gepest te worden”. Maak je geen zorgen liefje. De man is alleen maar misogyn uit angst dat mensen misandrist worden. - Dát is pas een rigoureuze uitspraak. En nee. Dat is niet hoe ik denk. Maar is dat hoe het voelt? Ja.

Niet kennen is ontkennen. En valt dat de man kwalijk te nemen? Dat weet ik niet. Daar waar ik als (klein) meisje altijd toelichting heb gehad van mijn ouders over het beschermen van mijn lichaam, het ‘nooit alleen naar huis fietsen’ en het altijd goed slikken van mijn pil, het krijgen van zelfbeschermingslessen op de middelbare school terwijl de jongens gewoon mochten voetballen, en sturen van berichtjes naar mijn vriendinnetjes wanneer ik veilig thuisgekomen was, hebben mannen diezelfde ervaring andersom volgens mij nooit gehad. Een jongetje zal nooit volledige voorlichtingen of lessen op school of preken van papa en mama krijgen over de manier waarop je niet naar vrouwen schreeuwt op straat of ongewenst aan billen zit - totdat het een keer misgaat. Vraag eens aan een catcaller waarom hij eigenlijk catcallt, en ga er maar vanuit dat er geen bruikbaar of logisch antwoord uitkomt. De catcaller weet zelf ook niet waarom. Volgens mij weet hij niet beter. Juist hierom is het belangrijk dat mannen elkaar hierin niet toejuichen (denk aan b.v. de Vindicat bangalijs, of Vindicaters an sich, het denigreren van vrouwen d.m.v. woorden zoals slet of hoer o.i.d., of dan de manier waarop ik op Lowlands een jongen bij de W.C. op zijn vriend hoorde inspreken dat, als je 48% denkt dat ze het niet wil, en 52% denkt dat ze het wel wil: je haar gewoon moet verkrachten). Het is belangrijk dat van binnenin de mannelijke ‘community’ een stem komt die deze misogyne stem tegengaat.

Want zelfs nu, na 3 golven feminisme en een eventuele vierde groeiend op dit moment, moeten vrouwen nog steeds vechten voor representatie in belangrijke culturele, politieke en sociale instituties. Vrouwen krijgen nog te weinig plaats en ruimte om hun verhaal te vertellen en deze te ontplooiën (en andere vrouwen, maar ook mannen te inspireren). En te vaak,

wanneer de vrouw wél deze ruimte krijgt, wordt de vrouw getoond door datgeen wat men de ‘male gaze’ noemt. Deze ‘gaze’ toont de vrouw als een passief-erotische medemens (of medebestaande, eerder). Wat volledig afwijkt van de diepte en complexiteit in mannelijke representaties. Dit heeft grote gevolgen voor hoe de vrouw zichzelf ziet en neerzet in onze wereld. De vrouw ziet zichzelf, overal, constant als een sekssymbool of -object. Denk alleen al aan de media of advertenties zoals deze, welke bestaan uit diepgewortelde misogynie en

onbegrip voor de consequenties die deze massaal geproduceerde beelden hebben op onze maatschappij en de manier waarop de vrouw hierin gezien wordt (de ergste heb ik hier zelfs nog weggelaten, er bestaan meerdere advertenties en editorials waarbij dingen zoals (groeps)verkrachting of seksuele intimidatie en het ‘recht hebben op’ van de man richting de vrouw centraal staan).

We leven in een pornocultuur, waarin iedereen continue overal toegang heeft tot pornografische inhoud. Het is een soort beeldtaal die we allemaal hebben leren kennen, waar de media onder andere op anticipeert (advertenties, films, social media, maar ook bijvoorbeeld popsterren zoals Miley Cyrus die zonder enige schaamte pornografisch-geïnspireerde handelingen uitvoert op het podium). Onze behoefte voor pornografische inhoud is groter geworden en deze wordt dan ook continu gevoerd. Wat me hieraan beangstigd is dat zeer jonge kinderen met hun telefoons hetzelfde internet op kunnen gaan, porno kunnen kijken, en vervolgens denken dat dat de seksuele norm is. Terwijl pornografie verre van een dergelijke realiteit staat, en de vrouw in porno vaak als ontzettend submissief en

minderwaardig word geportretteerd. Ergens in me bestaat een angst dat hier door jongere generaties naar zal worden gehandeld, en ergens heb ik al het idee dat dit gebeurd. Ik denk aan gelekte naaktfoto's en sexy instagramposts van meisjes op de helft van mijn leeftijd, aan hoe diezelfde meisjes een leeghoofd-maar-wel-sexbomb Kim Kardashian als een god idealiseren, en aan hoe ik echt zeker weet dat ik er op mijn 13e niet zo volwassen of 'sexy' uitzag als de 13-jarigen van nu.

Het feit dat ik weet dat wanneer ik halfnaakte onderbroekfoto's zou posten op mijn instagram, ik meteen meer volgers zou krijgen, maar dit bewust niet doe omdat ik niet wil deelnemen aan een cultuur die de vrouw alleen waardeert wanneer ze van zichzelf een seksueel object maakt (Kim Kardashian? Keukentafel?), en het feit dat 'slutshamen' door vrouwen zelfs een ding is, frustreert me. Deelnemen aan rape culture of patriarchaat (vergis je niet, dit is níet hetzelfde) is blijkbaar makkelijker dan er tegenin te gaan. En de malware die zich een weg heeft gebaand in de hoofden van vele mannen, zit in kleine groeperingen net zo goed in de hoofden van vrouwen. Zo ben ik vaak genoeg nageroepen of uitgelachen door vrouwen op straat vanwege mijn 'te sletterige' kleding, of het feit dat ik mijn make-up op een bepaalde manier koos te doen. En hoor ik in de kledingwinkel waar ik werk nog te vaak de vraag: 'maar wat voor bh doe je hier dan onder aan' of: 'oh god, die is wel erg kort, daar moet je wel even een witte legging onder aan doen'. Terwijl het rokje tot de knieën komt, en de top zich prima leent om zelf als bh te dienen. Die bijna krankzinnig-angstige manier van zelfbedekking, uit angst er misschien een reactie op zal komen, is schadelijk. Het leert de vrouw zich te schamen voor haar lichaam, en het ten allen tijde te verstoppen. Het leert de vrouw dat haar lichaam een wandelende zonde is. Dat terwijl alle jongemannen in de zomer zonder moeite in hun blote bast de bus in stappen. Daarbij moet ik wel zeggen, dat er de laatste jaren een opvallende stroom aan vrouwen is gekomen die deze gedachtegang volledig geweigerd hebben. Voorgevormde BH's ruilen zich in voor dunne, stoffen triangelbh's waarin tepels lekker wél zichtbaar zijn, of zelfs géén bh wanneer dit toch niet nodig is, korte broekjes onder rokjes verdwijnen, en benen worden alleen geschoren als de drager van het beenhaar er zelf zin in heeft. Een soort terugeisen van het vrouwelijk lichaam, welke altijd al niet alleen van de vrouw geweest is. Daar word ik blij van. Alleen, erg teleurstellend, dat deze 'soort' vrouw zich in zeer beperkte kringen bevindt. En dan heb ik het over de kunst- cultuur- en mediakring.

De hypocrisie van het feit dat veel mannen dit werk als choquerend ervaren, maar diezelfde shock niet ervaren wanneer de vrouw praat over hoe zij publiekelijk en sociaal-cultureel behandeld wordt, terwijl mijn werk slechts een karikatuur van ditzelfde handelen is, is misschien wel onderdeel van ditzelfde denken. Het vrouwelijk lichaam is al tijden lang niet van de vrouw alleen geweest. Het is altijd gezien als een vorm zó seksueel, dat het zichzelf verstoppert moet. En zij die dat niet doet, is een slet, en moet er wel om hebben gevraagd wanneer er ongewenst aan haar lichaam wordt gezeten. Camille Paglia zei hierover het volgende: “het menselijk lichaam communiceert. Niet alleen door te praten, maar ook door houding en presentatie. Kleding is onderdeel van die presentatie. Dus als je ontblotende kleren draagt, stuur je een seksuele boodschap. Ik wil niet zeggen dat je er om vraagt [om verkrachting] wanneer je sexy kleren draagt, maar het brengt wel een extra risico met zich mee, want je draagt een seksuele boodschap”. En hier heeft ze gelijk in: onthullende kleding dragen maakt je extra kwetsbaar. Maar de vrouw is zich al bewust van dit fenomeen. Zij weet dat mannen haar ontblootte benen sexy kunnen vinden. Of vervolgens de hele middag naar haar borsten zullen staren in plaats van naar haar ogen. De vrouw kent de risico's al lang, gezien zij hier haar hele leven mee geconfronteerd is. Het sturen van een ‘seksuele boodschap’ door middel van kleding geeft alleen geen vrijpas tot het lichaam van de drager. De manier waarop een vrouw als Paglia hier alweer het probleem bij de vrouw zelf legt, verwart me. Je kunt toch gewoon met je vingers van een ander af blijven? Wanneer ik een heerlijk koekje zie liggen bij de Subway, maar weet dat ik op het moment niet genoeg geld heb om het koekje te kopen, neem ik het koekje toch ook niet zo maar mee? Hoe lekker en onweerstaanbaar het koekje dan ook is: ik blijf er vanaf. Waarom kan een potentieel verkrachter niet gewoon met zijn vingers van het koekje afblijven? Juist. Dit heeft dus alles te maken met het feit dat het vrouwelijk lichaam nooit van de vrouw alleen is geweest. Het gevoel van ‘recht hebben op’ het vrouwelijk lichaam is onbewust en/of bewust nog sterk aanwezig.

Wat grappig. Ik bedenken me net hoe belachelijk het zou zijn als ik het koekje wél zou opeten zonder te betalen. Ik stel me een situatie voor waarin de verkoper boos naar me toe zou lopen en me zou vragen waarom ik dat koekje had opgegeten als ik toch wist dat ik er geen geld voor had. En dat ik dan zou zeggen: ‘maar hij vroeg er om! Hij zag er zo lekker en aantrekkelijk uit! Hij wilde het zelf gewoon! Hij vond het zelf ook lekker!’. En dat de verkoper dan zou zeggen: ‘ja dat klopt, hij zag er wel érg lekker uit’.

Een belachelijk scenario, maar realiteit wanneer we het hebben over vrouwen en de manier waarop zij op dagelijkse basis worden lastiggevallen. Ik schrik elke keer weer dat wanneer ik het in vrouwelijk gezelschap over mijn verkrachting heb, ik altijd te horen krijg dat ik niet de enige ben. Het toppunt was de dag dat ik aan het werk was mijn 5 vrouwelijke collega's op de werkvloer, en 3 van de 5 aangaf eenzelfde of vergelijkbare ervaring te hebben gehad. Dat is 60%. Of meer. Ik kan niet zo goed rekenen. Maar ik schrok er wel ontzettend van. Gisteren nog, sprak ik met een meisje bij de metaalwerkplaats op school over dit werk, en waarom ik het wilde maken, en ook zij gaf aan eens verkracht te zijn. En dat ze, net als ik, PTSS had overgehouden aan haar nare ervaringen met o.a. mannen. Dit wil niet zeggen dat mannen de grote boosdoener zijn in dit verhaal, en dat mannen nooit verkracht zouden kunnen worden (een jongen die ik ken werd op Lowlands nog door een andere man aangerand), maar de aantallen in de vrouwelijke bevolking zijn schrikbarend. Alleen al terugkomend op Lowlands: Architects moest op Lowlands de tijd nemen om een aanrander van een crowdsurfende vrouw duidelijk te maken dat het absoluut niet oké is om ongewenst aan andermans lichaam te zitten. "It is not your body". (<https://www.youtube.com/watch?v=X9yzspL5fWc>)

Het is niet jouw lichaam. Afblijven dus. Dat dat verdomme zo moeilijk is, snap ik gewoon echt niet. En dan komen we allerlaatst uit bij hetgeen wat dit werk zijn uiteindelijk vorm heeft gegeven: de welgeliefde (kuch) studentenvereniging Vindicat Atque Polit uit Groningen. Een studentenvereniging die barst van jonge, intelligente, blanke jongemannen in strak pak met glibberig balletjshaar, papa-betaald-het-wel-meneertjes en arrogante Willem-Jans, Peters en Boudewijns. De club die denkt overal mee weg te kunnen komen omdat het leeft in de gedachtegang dat zij de hoge pieten van de toekomst zijn. En helaas is dat deels waar. Nog niet eens een week geleden waren zij alweer in het nieuws vanwege het slopen van de Sushi Mall en hun medewerkers. Daar zouden ze tegen muren hebben geplast, het personeel belachelijk hebben gemaakt en uitgelachen wanneer er iets verkeerd ging, flessen drank hebben meegenomen zonder te betalen, en zich kortom gewoon als entitled aasholes hebben gedragen. Hier een leuk lijstje, die goed samenvat wat er allemaal mis is met deze specifieke vereniging: <https://www.nu.nl/dvn/4918787/achtergrond-waarom-ligt-gronings-studentencorps-vindicat-vuur-.html?redirect=1>.

Wat me vooral ontzettend dwarszit aan Vindicat, is de manier waarop zij omgaan met hun vrouwelijke leden (of vrouwen in het algemeen, eigenlijk), en de manier waarop ik dit tekenend vind voor de manier waarop de jongemannetjes met de meeste privilege punten op hun bingokaartje kijken naar de vrouw. En dat is niet best. Vorige zomer verscheen er online een ‘bangalijs’. ‘De Oprechte Almanak 2016 - Het Ontzet - Chicks Afblijven!’. 2016. Dat impliceert dus dat er wellicht een eerder uitgave is geweest in 2015, 2014, 2013.

“Voor jullie ligt de derde editie van de Oprechte Almanak. Na het bedroevende jaar 2015, met welgeteld twee geile wijven, heeft de redactie besloten om dit jaar wél een Oprechte Almanak te maken. Jaar 2016 siert zich namelijk door haar grote aantal hete herten.”

*“Vóór het maken van deze almanak zag de redactie door de shag de rails niet meer. Maar na veel discussie op de redactie hebben wij een uiteindelijke selectie van de 23 mooiste moksels gemaakt. Voor het gemak zijn zij van gegevens en een bindende rating voorzien. Tot slot: **moge de gore wijven met hun kut over een kanon worden getrokken.**”*

Walgelijk. In de pagina’s erna staan op elke bladzijde andere studentes van Vindicat afgebeeld, met hierbij een telefoonnummer, het studentenhuis waarin ze woont, en een rating van 0 tot 5 sterren. Daaronder wordt nog even beschreven hoe ‘de ervaring’ met haar is. Alsof je een fucking catalogus van prostituees hebt gemaakt. Maar dan nog erger, want het zijn geen sekswerkers en de lijst is privacyschendend en niet consensueel.

Er zijn meiden bij die hier echt kapot aan zijn gegaan. En dat is logisch wanneer er naar je gerefereerd wordt als ‘goor wijf’ en ‘heet hert’, terwijl je dacht dat wanneer je seks had met een van deze klootzakken, je je bevond in een intieme, vertrouwelijke setting. Ben je net een maandje in Groningen voor de start van het nieuwe schooljaar, sta je meteen met je foto, rating en telefoonnummer in een bangalijs het het grootste en oudste studentencorps in Groningen.

Een catalogus. Van vrouwen die er ‘lekker’ uit zien en die je eens geneukt moet hebben. Alsof je nieuwe Ikea-meubelen gaat shoppen. ‘Goh, even kijken welk goor wijf ik nu met haar kut over mijn kanon ga trekken’. Alsof je het voor het kiezen hebt. Alsof haar lichaam aan jou toebehoort - zonder enig aanzien voor de intelligentie, complexiteit, emotionaliteit en

menselijkheid die achter benoemde vrouwen schuilt. De vrouw is immers niets meer dan een mooi mokkel om je pik in te steken.

Dit is schandalig, walgelijk en schrikbarend en mag absoluut niet getolereerd worden binnen een studentenvereniging met zo veel vrouwelijke leden en binnen de maatschappij an sich. Dat deze gedachtegang (binnen de 'hoogste' groepen met de meeste privileges) bestaat is vreselijk en moet bestrijd worden, gezien het een misogyn gedachtegoed voedt en doet groeien. Maar, als dit dan het enige was, viel het misschien nog door de vingers te zien. Of, op zijn minst, met de tijd vergeten te worden. Verworpen als een 'ongelukkig incident' of een 'gênante fout' van het corps. Maar dit is het niet. Al eerder waren ze in het nieuws vanwege uitgelekte ontgroeningsfoto's, aanranding tijdens ontgroening en seks op het dak. Dochtervereniging Aegir kwam ook al onder vuur te liggen vanwege een seksistisch artikel in ledenblad De Ster, waarin een meisje een '**Slet van de Zomer Bokaal**' kreeg uitgereikt. Studenten mogen niet spreken over de ontgroening (waar al vaker schandalige incidenten gebeurd zijn, in 1997 overleed er zelfs een jongen, en in 2001 liep een lid zware brandwonden op), hiervoor moeten ze een contract tekenen waarin staat dat ze niet met incidenten naar buiten mogen treden, wat impliceert dat er genoeg gebeurt wat te duister is om het daglicht te verdragen.

Niet alleen deze incidenten wijzen op een gigantische lak aan regels en normen en waarden wat betreft de vrouw maar ook de gestelde orde op zich, ook de manier van gedragen in uitgaanscontext verafschuwt me. Er heerst een ondoordringbaar Godcomplex. Vooral onder de 'succesvolle' leden. In de vereniging bevinden zich een groot aantal jongemannen met privileges zo groot, dat ze letterlijk denken dat de hele wereld van hen is. Dat is, inclusief de Sushi Mall, een inmiddels opgeschorte studentenbeurs, geld van papa, en de vrouw als keukentafel.